

El sacerdocí de les dones

Dv, 24/09/2021 per Catalunya Religió

[Els lectors escriuen](#)

(*Antoni Ferret*) Des del punt de vista racional i cristià, no ha d'haver-hi ni "pot" haver-hi diferències de drets entre homes i dones. No obstant això, per raons històriques i des d'èpoques ancestrals, les dones s'han vist privades de l'exercici de molts drets, per la seva situació d'enorme dependència i enorme repressió, situació avui dia en franca superació en alguns països, encara que de manera molt desigual.

I a l'Església? Alguns "dirigents" (més aviat molts) asseguren de forma molt emfàtica que no poden les dones exercir el sacerdocí ni actuacions semblants perquè Jesús el va encarregar, igual que, en general, va encarregar la continuació de la seva missió, només a homes. Lo que salta més a la vista (almenys a mi) és el contrast entre l'arrogància i la seguretat amb què diuen això i l'enorme debilitat d'uns textos que, amb prou feines, poden mitjanament, no ja demostrar, però ser usats per a "mal justificar" aquesta discriminació.

Vegem: és veritat que quan Jesús va voler triar unes persones col·laboradores més pròximes i de confiança, va triar dotze homes. Però no se'ls va pas confiar la continuació de la seva missió, després d'ell, de manera formal, que sapiguem, ja que estava en els començaments de la seva predicació.

Quan sí es diu que va confiar l'encàrrec de continuar la predicació de l'Evangelí, "Aneu per tot el món...", és en les escenes prèvies a l'Ascensió, davant un auditori d'homes. Però vegem:

-L'escena és relatada per tres evangelistes i per l'autor de Fets dels apòstols.

-No obstant això, en el text de Marc, l'escena apareix en un Apèndix, que amb tota seguretat no és de Marc, sinó d'un autor posterior, ja que Marc havia donat la seva narració per conclosa, i l'apèndix "talla" el fil de la narració començant per

descriure una escena anterior al final del text de l'evangelista. A més que se li "cola" una heretgia de gruix, a 16: 16.

-Només es pot comptar amb les narracions de Mateu, de Lluc i dels Fets.

-No obstant això, un situa l'escena a Galilea, l'altre la situa a Betània, prop de Jerusalem, i l'altre a la mateixa ciutat.

-A més, segons Mateu, queda clar que només hi són els Onze, però en el text de Lluc (24: 33) hi ha "els Onze i els qui estaven amb ells". En el text dels Fets també consten només els apòstols.

Aquests textos no són seriosos: sembla que cadascun va escriure el que més o menys recordava, però amb molt poca precisió. Per a demostrar lo que es pretén demostrar, s'hauria de comptar amb una cosa més precisa. Excel·lències i eminències: això no els serveix per a res. Companys bisbes, jo ara no dic ni que fos ni que no fos; tan sols dic que vostès, amb aquests textos, no poden "demostrar" res. Així que haurien de valorar el problema a la llum d'altres valors, com els Drets Humans. I els diré més: atribuir a Jesús haver apartat les dones respecte de les tasques apostòliques, sense poder-ho demostrar degudament, ho considero una calúmnia, que rebutjo amb tota la força.

Un servidor creu que hi ha molts indicis, encara que tampoc "proves", que Jesús mai va apartar les dones de cap funció apostòlica, sinó que la mala decisió la van anar prenent els seus seguidors; molt més ben dit: els seguidors dels seguidors, és a dir, la segona generació, ja morts els apòstols. Ells van anar apartant les dones de funcions que, en les cartes de Pau, sembla bastant clar que sí que exercien (ell mai no diferencia els col·laboradors de les col·laboradores). Així que deixin si us plau de pontificar i assumeixin el deure de raonar com qualsevol persona.

I a més, per principi, no es "pot" argumentar res contra els drets de les dones a l'Església basant-se en unes situacions clarament anormals i provocades per discriminacions ancestrals. Fer-ho seria una gran baixesa.

I, en definitiva, doncs, quan en temps recents es donessin els primers casos de zones geogràfiques en què les dones ja haguessin aconseguit tenir una formació cultural i una posició més normal en la societat, amb ministres, presidentes, etc., si en la direcció de l'Església hi hagués hagut persones intel·ligents, i cristianes de debò, haguessin d'haver adaptat la llei a les circumstàncies presents. Ja que, qui fos que hagués decidit, en el seu moment, apartar les dones de funcions directives i/o sacerdotals, només podia haver-se basat, o més aviat "excusat", en una situació de molt baixa formació de la gran majoria de dones, situació no culpable. Un estat, de fet, anormal. En canviar les condicions anormals, havia de canviar-se la llei. Però sembla que no va haver-hi tals dirigents, ni encara n'hi ha.

De cap de les maneres, això ha d'ocasionar que els drets femenins a l'Església continuïn sense poder-se exercir. Perquè la culpa és de mals dirigents. Cal exercir-los de fet, amb permís o sense. S'han de començar a celebrar misses presidides per dones. Encara que potser (proposo) amb una reconeguda provisionalitat, i usant, de manera també provisional, formes eucarístiques consagrades prèviament per un mossèn.

Desitjo, proposo, demano, que en cada ciutat es designi un lloc (no ha de ser necessàriament una església) per a celebrar misses presidides per dones, de

manera contínua o bé alterna (alternant amb misses masculines). I en això ens hi hem d'implicar els companys també, no sols per solidaritat, que és clar que sí, només faltaria, sinó per interès propi, perquè moltes persones preferiríem una missa femenina, que, no sempre, però moltes vegades, hi donaria un to de major humanitat i, fins i tot, d'emotivitat.